

**JOURNAL OF INFORMATION
SYSTEM AND TECHNOLOGY
MANAGEMENT
(JISTM)**www.gaexcellence.com/jistm**ANALITIK KESEDARAN MASYARAKAT TERHADAP ISU
PENDERAAN KANAK-KANAK DAN CADANGAN
KEWAJIPAN MELAPOR PENDERAAN KANAK-KANAK***ANALYTICS OF PUBLIC AWARENESS ON CHILD ABUSE ISSUES AND
THE PROPOSED MANDATORY REPORTING OF CHILD ABUSE*

Mohamad Taha Ijab^{1*}, Saifuddin Mohd², Muhammad Zamirul Asyraaf Roslin³, Mohamad Nazeem Jamaludin⁴

¹Institut Informatik Visual, Universiti Kebangsaan Malaysia, Malaysia

 taha@ukm.edu.my

 <https://orcid.org/0000-0002-2398-5805>

²Institut Informatik Visual, Universiti Kebangsaan Malaysia, Malaysia

 p104785@ukm.edu.my

 <https://orcid.org/0000-0002-8445-0062>

³Fakulti Undang-Undang, Universiti Kebangsaan Malaysia, Malaysia

 a187714@siswa.ukm.edu.my

 <https://orcid.org/0009-0008-2840-1531>

⁴Fakulti Undang-Undang, Universiti Kebangsaan Malaysia, Malaysia

 a196962@siswa.ukm.edu.my

 <https://orcid.org/0000-0003-4453-7742>

*Corresponding Author

Article Info:**Article history:**

Received date: 03.08.2026

Revised date: 24.08.2026

Accepted date: 24.09.2026

Published date: 30.09.2026

To cite this document:

Ijab, M. T., Mohd, S., Roslin, M. Z. A., & Jamaludin, M. N. (2026). Analitik Kesedaran Masyarakat Terhadap Isu Penderaan Kanak-Kanak Dan Cadangan Kewajipan Melapor Penderaan Kanak-Kanak. *Journal of Information*

Abstrak:

Isu penderaan kanak-kanak di Malaysia kian meruncing sehinggakan tempat yang sepatutnya selamat seperti rumah sendiri sering kali bertukar menjadi lokasi penganiayaan oleh individu terdekat. Walaupun instrumen perundangan seperti Akta Kanak-Kanak 2001 (Akta 611) telah menetapkan kewajipan melapor kepada golongan profesional tertentu, kekosongan undang-undang masih wujud kerana kewajipan ini belum diperluaskan secara menyeluruh kepada komuniti awam seperti guru dan jiran tetangga. Kajian ini dijalankan bagi memenuhi tiga objektif utama iaitu mengukur tahap kesedaran masyarakat awam dari sudut kognitif, afektif, dan tingkah laku terhadap penderaan serta saluran aduan Talian Kasih 15999; mengenal pasti faktor utama penyumbang penderaan berdasarkan persepsi masyarakat; dan menilai kelonggaran penguatkuasaan Akta 611 demi menyumbang kepada reformasi dasar pelaporan wajib. Bagi mencapai objektif tersebut, kajian ini mengaplikasikan metodologi hibrid dengan menggabungkan pengutipan data primer menerusi borang soal selidik Google Forms serta analisis data sekunder makro daripada pangkalan data Jabatan

System and Technology Management, 11 (44), 882-903.

Kebajikan Masyarakat (JKM) dan portal OpenDOSM bagi tempoh 2022 hingga 2024. Data yang diperoleh kemudiannya diproses menggunakan perisian Microsoft Excel secara analisis deskriptif dan silang sebelum dizahirkan melalui visualisasi carta pai dan carta garis. Hasil analisis menunjukkan wujudnya jurang yang ketara antara pengetahuan teori masyarakat dengan kesediaan bertindak akibat halangan psikososial seperti ketakutan dan sikap tidak mahu menjaga tepi kain orang lain. Selain itu, unjuran kes dijangka memadat di kawasan bandar yang mempunyai kos sara hidup mencabar. Kajian ini merumuskan bahawa reformasi perundangan yang mewajibkan pelaporan bagi seluruh lapisan masyarakat amat mendesak demi membina ekosistem perlindungan kanak-kanak yang holistik dan utuh di Malaysia.

DOI: 10.35631/JISTM.1144052

Kata Kunci:

Analitik Data, Akta Kanak-Kanak 2001, Kesedaran Masyarakat, Penderaan Kanak-Kanak, Pelaporan Wajib, Talian Kasih 15999.

Abstract:

The issue of child abuse in Malaysia is becoming increasingly critical, to the extent that places supposed to be safe, like one's own home, frequently turn into locations of victimization by individuals closest to the victims. Although legal instruments such as the Child Act 2001 (Act 611) have established a statutory duty to report for certain professionals, a legal loophole still exists because this obligation has not been comprehensively extended to the general public, such as teachers and neighbours. This study is conducted to achieve three main objectives: to measure the level of public awareness from cognitive, affective, and behavioral dimensions regarding child abuse and the official Talian Kasih 15999 helpline; to identify the primary contributing factors of child abuse based on public perception; and to evaluate the enforcement leniency within Act 611 to contribute toward policy reform for mandatory reporting. To achieve these objectives, this study applies a hybrid methodology by combining primary data collection through a Google Forms online questionnaire and macro secondary data analysis from the Department of Social Welfare (JKM) database and the OpenDOSM portal for the period from 2022 to 2024. The obtained data is then processed using Microsoft Excel via descriptive and cross-tabulation analysis before being presented through visualizations of pie and line charts. The findings indicate that a significant gap exists between the public's theoretical knowledge and their readiness to act due to psychosocial barriers, such as fear and the cultural attitude of not wanting to interfere in others' business. Furthermore, the projection of cases is expected to concentrate in urban areas experiencing challenging living costs. This study concludes that legislative reform to mandate reporting for all segments of society is highly urgent in order to build a holistic and robust child protection ecosystem in Malaysia.

© The authors (2026). This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution (CC BY NC) (<http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>), which permits non-commercial re-use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited. For commercial re-use, please contact jistm@gaexcellence.com

Keyword:

Data Analytics, Child Abuse, Child Act 2001, Public Awareness, Mandatory Reporting, Talian Kasih 15999.

Pengenalan

Kanak-kanak merupakan aset masa depan negara dan berhak mendapat perlindungan daripada segala bentuk penderaan. Walau bagaimanapun, realiti semasa menunjukkan bahawa isu penderaan kanak-kanak masih berada pada tahap yang membimbangkan meskipun pelbagai kempen kesedaran dan pendekatan perundangan telah diperkenalkan (Bunyan, 2025). Tambahan pula, Kementerian Pembangunan Wanita, Keluarga dan Masyarakat (KPWK) telah melaksanakan pelbagai inisiatif termasuk garis panduan keselamatan, pemeriksaan berkala dan program advokasi. Namun demikian, peningkatan serta kelangsungan kes penderaan yang dilaporkan membuktikan bahawa masalah ini masih serius dan belum dapat dikawal sepenuhnya (Ova, 2025). Penderaan kanak-kanak merupakan isu yang amat membimbangkan serta menjadi perhatian masyarakat global kerana ia merentasi sempadan geografi, budaya dan status sosioekonomi, serta menjejaskan kanak-kanak di kawasan bandar mahupun luar bandar (Antai et al., 2016). Trauma psikologi yang dialami mangsa sering berpanjangan sehingga ke alam dewasa dan boleh menjejaskan perkembangan emosi, pencapaian pendidikan serta hubungan sosial mereka pada masa hadapan (Springer et al., 2003). Oleh itu, tiada seorang pun kanak-kanak yang sepatutnya mengalami layanan yang kejam dan tidak berperikemanusiaan sedemikian.

Sejak kebelakangan ini, negara sedang bergerak ke arah kecemerlangan dalam aspek politik, ekonomi dan sosial selaras dengan aspirasi untuk mencapai Wawasan Kemakmuran Bersama 2030. Menurut Tan (2025), walaupun komitmen terhadap kemajuan dan reformasi ini wajar dipuji, negara tidak boleh mengabaikan isu penderaan kanak-kanak yang bersifat mendesak dan sering dipandang ringan. Sebuah masyarakat yang benar-benar progresif bukan sahaja menumpukan perhatian kepada pembangunan ekonomi atau reformasi institusi, tetapi juga mesti memastikan rakyatnya, khususnya kanak-kanak sebagai golongan paling rentan, dilindungi daripada sebarang bentuk kemudaratan. Sehubungan itu, usaha menangani penderaan kanak-kanak melalui pengukuhan undang-undang, perluasan tanggungjawab masyarakat dan penguatkuasaan yang lebih berkesan hendaklah dijadikan sebahagian daripada agenda nasional. Pendekatan pelbagai sektor amat diperlukan dengan melibatkan bukan sahaja pembuat dasar dan agensi kebajikan kanak-kanak, malah pendidik, profesional kesihatan, media serta yang paling penting, masyarakat itu sendiri (Bott et al., 2017). Hanya melalui kewaspadaan kolektif, perubahan yang bermakna dapat dicapai. Perlu ditegaskan bahawa perlindungan terhadap kanak-kanak bukan sekadar satu tuntutan moral, tetapi juga merupakan asas penting bagi pembentukan sebuah masyarakat yang adil dan maju.

Menurut Menteri Pembangunan Wanita, Keluarga dan Masyarakat, Datuk Seri Nancy Shukri, sebanyak 4,469 kes penderaan kanak-kanak telah dilaporkan kepada Jabatan Kebajikan Masyarakat (JKM) pada tahun 2023, manakala sebanyak 2,240 kes direkodkan sehingga Ogos 2024 sahaja. Statistik ini didedahkan melalui jawapan bertulis Parlimen bertarikh 27 November 2024 kepada Syed Ibrahim Syed Noh (PH-Ledang), dan kes-kes yang dilaporkan merangkumi penderaan fizikal, penderaan seksual serta pengabaian (The Star, 2024). Lebih membimbangkan, sebahagian besar insiden tersebut berlaku dalam lingkungan rumah dan melibatkan individu yang sepatutnya bertanggungjawab melindungi kanak-kanak, seperti ibu bapa atau penjaga sah (Mahyut et al., 2023). Sifat penderaan domestik yang tersembunyi ini menjadikannya sukar untuk dikesan dan dicegah, khususnya apabila norma budaya lebih mengutamakan privasi keluarga berbanding perlindungan kanak-kanak. Dalam keadaan sedemikian, suara kanak-kanak sering diketepikan dan penderaan menjadi suatu jenayah yang tidak kelihatan.

Selain itu, kematian tragis kanak-kanak autistik berusia enam tahun, Zayn Rayyan, pada Disember 2023 telah mencetuskan kesedihan dan kemarahan di seluruh negara (Parmar, 2024). Walaupun laporan rasmi memfokuskan kepada penderaan dan pengabaian yang dialaminya, insiden tersebut turut menimbulkan persoalan serius mengenai kegagalan intervensi awal dalam kes penderaan kanak-kanak (K, 2023). Satu lagi kes yang amat menyayat hati dan mencerminkan kegagalan sistem untuk bertindak lebih awal berlaku di Sarawak pada penghujung tahun 2022. Seorang kanak-kanak perempuan kurang upaya berusia enam tahun ditemui meninggal dunia selepas dipercayai didera secara fizikal oleh teman lelaki ibunya. Mayat mangsa yang disembunyikan di dalam guni ditemui dibuang di kawasan semak berhampiran. Sebelum kematiannya, tiada sebarang laporan diketahui telah dibuat walaupun terdapat tanda-tanda penderaan yang jelas. Ketiadaan laporan sebelum kehilangan mangsa menunjukkan kemungkinan berlakunya kegagalan dari sudut keprihatinan dan kewaspadaan masyarakat (Singh, 2023).

Permasalahan Kajian

Memahami faktor yang menyumbang kepada kelangsungan isu ini adalah amat penting bagi membolehkan usaha mengatasinya dilaksanakan dengan lebih berkesan, walaupun pelbagai peruntukan undang-undang telah diperkenalkan. Walaupun Akta Kanak-Kanak 2001 (Akta 611) telah memperuntukkan kewajipan untuk melaporkan kes penderaan, kewajipan tersebut hanya terhad kepada kategori tertentu seperti pegawai perubatan, pengasuh dan penjaga kanak-kanak. Tiada peruntukan yang jelas yang mewajibkan guru atau orang awam untuk membuat laporan, sedangkan mereka sering menjadi individu pertama yang dapat mengesan tanda-tanda penderaan. Keadaan ini meletakkan masyarakat umum dalam suatu kawasan kelabu, iaitu antara rasa prihatin dan keraguan untuk campur tangan. Akibatnya, golongan tersebut berada dalam keadaan tidak pasti, sering kali tidak mengetahui peranan sebenar mereka atau takut terhadap implikasi yang mungkin timbul sekiranya mereka terlibat. Walaupun kewajipan pelaporan yang bersifat khusus ini menyediakan perlindungan penting dalam konteks profesional formal, ia masih mempunyai dua kelemahan yang ketara. Pertama, peruntukan tersebut gagal memasukkan golongan guru yang merupakan individu yang paling kerap berinteraksi dengan kanak-kanak selain ahli keluarga. Kedua, ia gagal mengambil kira hakikat bahawa kes penderaan sering kali pertama kali dikesan oleh individu di luar kategori tersebut, terutamanya jiran dan saudara-mara.

Selain itu, pengenalan seksyen 29A melalui pindaan Akta Kanak-Kanak 2001 pada tahun 2016 boleh dianggap sebagai satu usaha yang wajar dipuji oleh kerajaan Malaysia untuk memperluaskan skop perlindungan kanak-kanak dengan menggalakkan penyertaan masyarakat dalam melaporkan kes penderaan atau pengabaian yang disyaki. Peruntukan ini membenarkan mana-mana individu, termasuk guru dan jiran, untuk melaporkan kes penderaan kanak-kanak yang disyaki kepada pihak berkuasa. Walau bagaimanapun, meskipun niat di sebalik penggubalan peruntukan tersebut adalah baik, impak perundangannya masih terhad. Seksyen 29A menggunakan frasa "boleh memberikan maklumat sedemikian", yang menunjukkan unsur budi bicara dan bukannya suatu kewajipan. Oleh itu, peruntukan tersebut tidak mewujudkan kewajipan statutori untuk melaporkan dan tidak mengenakan sebarang akibat undang-undang terhadap kegagalan untuk berbuat demikian. Sifat diskresi seksyen 29A menyebabkan orang awam hanya digalakkan untuk membuat laporan tanpa sebarang paksaan undang-undang, sekali gus melemahkan keberkesanan mekanisme intervensi awal. Dalam amalan, keadaan ini mewujudkan sistem tanggungjawab dua lapis, di mana pihak-pihak penting seperti guru, walaupun berada dalam kedudukan yang unik untuk mengesan tanda-tanda penderaan, masih

tidak terikat dari segi undang-undang untuk membuat laporan. Keadaan ini secara tidak langsung menjejaskan objektif utama perundangan perlindungan kanak-kanak, iaitu untuk melindungi setiap kanak-kanak daripada sebarang bentuk pengabaian, penderaan, keganasan dan eksploitasi (Casey et al., 2014).

Tambahan pula, walaupun pelbagai kempen kesedaran telah dijalankan secara berterusan, ramai individu masih enggan melaporkan kes penderaan kerana takut membuat tuduhan yang salah, bimbang terhadap stigma sosial, kekurangan masa, ketiadaan bukti yang mencukupi, serta dipengaruhi oleh norma budaya yang tidak menggalakkan campur tangan dalam urusan keluarga yang dianggap sebagai "hal peribadi" (Tiyyagura et al., 2017). Satu kajian yang dijalankan oleh Feng dan Levine (2005) di Taiwan mendapati bahawa sebanyak 86% responden tidak pernah melaporkan sebarang kes penderaan kanak-kanak, manakala 80%-pula tidak pernah menerima sebarang bentuk pendidikan atau latihan berkaitan isu tersebut. Dapatan ini menunjukkan wujudnya kekurangan yang membimbangkan dari segi kesedaran dan kesiapsiagaan masyarakat, sekali gus mencadangkan bahawa ramai individu tidak mengetahui tanda-tanda penderaan dan tidak pasti mengenai langkah-langkah yang perlu diambil apabila berhadapan dengan situasi sedemikian.

Keperluan untuk melaksanakan reformasi menjadi semakin mendesak apabila meneliti kes berprofil tinggi yang melibatkan Global Ikhwan Services and Business Holdings (GISB), yang memperlihatkan kegagalan sistemik dan berakar umbi dalam perlindungan kanak-kanak di Malaysia. Seperti yang dilaporkan, mangsa, termasuk kanak-kanak seawal usia setahun, telah mengalami penderaan fizikal dan seksual yang kejam, kebanyakannya dilakukan oleh individu yang dipertanggungjawabkan untuk menjaga mereka. Ketua Polis Negara, Tan Sri Razarudin Husain, mendedahkan bahawa lebih daripada 40 laporan polis telah dibuat terhadap GISB sejak tahun 2011, namun tiada tindakan signifikan diambil sehingga isu tersebut tidak lagi dapat disembunyikan. Penganalisis politik, Dr. Sophie Lemiere, turut menyatakan bahawa, "*Pada setiap peringkat sama ada kerajaan negeri, institusi mahupun masyarakat, seolah-olah terdapat keputusan untuk mengabaikan atau menyembunyikan tuduhan tersebut sehingga isu itu menjadi terlalu besar untuk disorokkan*" (Lemiere, 2024). Kenyataan ini menggambarkan secara jelas kebimbangan utama kajian ini, iaitu ketiadaan suatu kewajipan yang jelas dan boleh dikuatkuasakan terhadap masyarakat umum untuk melaporkan kes penderaan yang disyaki, digabungkan dengan keengganan sosial dan budaya, telah membolehkan pelanggaran hak kanak-kanak berterusan tanpa dicabar selama bertahun-tahun.

Sebagai tindak balas terhadap situasi tersebut, Suruhanjaya Hak Asasi Manusia Malaysia (SUHAKAM) telah menyeru agar pengawalseliaan yang lebih ketat dilaksanakan serta menekankan keperluan mendesak untuk meningkatkan kesedaran masyarakat. Pesuruhjaya Kanak-Kanak SUHAKAM, Prof. Datuk Dr. Farah Nini Dusuki, menegaskan bahawa, "*Kita mempunyai masalah yang serius dari segi pemantauan dan penyeliaan, sebab itulah masyarakat perlu lebih peka dan prihatin*" (Ng, 2024). Walau bagaimanapun, seruan tersebut memperlihatkan suatu percanggahan yang ketara dalam kerangka perundangan sedia ada di Malaysia. Walaupun masyarakat digalakkan untuk sentiasa berwaspada, Akta Kanak-Kanak 2001 (Akta 611) hanya mengenakan kewajipan pelaporan yang mandatori terhadap golongan profesional tertentu seperti pegawai perubatan dan penjaga kanak-kanak. Guru, jiran, pemimpin agama dan orang awam masih tidak terikat dari segi undang-undang, sekali gus meletakkan mereka dalam kawasan kelabu tanpa kewajipan statutori yang jelas atau perlindungan undang-undang yang mencukupi. Ketidakjelasan perundangan ini menghalang campur tangan masyarakat kerana individu sering kali tidak pasti tentang tanggungjawab

mereka dan bimbang terhadap kemungkinan tindakan balas atau implikasi undang-undang. Tambahan pula, terdapat kekurangan pemahaman dalam kalangan masyarakat mengenai perlindungan undang-undang yang tersedia kepada mereka yang membuat laporan, yang seterusnya menyumbang kepada masalah kurang pelaporan kes penderaan. Oleh itu, usaha untuk mengubah masyarakat daripada sekadar pemerhati kepada pelindung yang efektif memerlukan reformasi perundangan bagi memperkenalkan suatu kewajipan umum untuk melaporkan kes penderaan, disokong oleh imuniti statutori serta pendidikan awam yang meluas. Tanpa kejelasan dan perlindungan undang-undang yang mencukupi, seruan agar masyarakat sentiasa berwaspada berkemungkinan kekal tidak berkesan dan terus meletakkan kanak-kanak dalam keadaan berisiko.

Kerangka Konseptual

Definisi Kanak-Kanak

Di Malaysia, definisi kanak-kanak berbeza mengikut pelbagai perundangan yang berkuat kuasa, di mana setiap definisi digubal bagi memenuhi tujuan khusus sesuatu statut. Secara umumnya, kedua-dua sistem perundangan sivil dan Syariah di negara ini menerima pakai definisi yang selaras dengan Konvensyen Mengenai Hak Kanak-Kanak (Convention on the Rights of the Child, CRC), dimana Perkara 1 CRC mentakrifkan kanak-kanak sebagai mana-mana individu yang berumur di bawah 18 tahun. Selaras dengan itu, Seksyen 2 Akta Kanak-Kanak 2001 mentakrifkan kanak-kanak sebagai seseorang yang berumur di bawah 18 tahun.

Sepanjang sejarah, pandangan terhadap kanak-kanak telah dibentuk melalui cara masyarakat melayani dan melindungi golongan tersebut. Aristotle, ahli falsafah Yunani purba, berpendapat bahawa kanak-kanak bersifat lemah, tidak stabil dari segi emosi dan tidak mempunyai keupayaan untuk berfikir secara rasional. Beliau percaya bahawa kanak-kanak memerlukan bimbingan yang tegas serta proses pembelajaran yang sukar untuk mencapai kematangan moral. Pandangan ini mencerminkan suatu era dimana kanak-kanak tidak dilihat sebagai individu yang mempunyai hak, sebaliknya dianggap sebagai orang dewasa yang belum sempurna dan memerlukan kawalan (Stanford Encyclopedia of Philosophy, 2023).

Sebaliknya, pemikir moden seperti Dr. Seuss mengemukakan perspektif yang lebih berpusatkan kanak-kanak. Beliau pernah menyatakan bahawa, "*A person's a person, no matter how small,*" yang menekankan bahawa kanak-kanak, tanpa mengira usia, wajar diiktiraf dan dihormati sebagai individu yang mempunyai martabat tersendiri (Murray, 2022). Perbezaan perspektif ini terus mempengaruhi pembentukan dan pelaksanaan undang-undang pada masa kini. Dalam konteks Malaysia, pengiktirafan terhadap kanak-kanak sebagai individu yang mempunyai hak adalah penting bagi memahami kewajipan statutori untuk melaporkan kes penderaan kanak-kanak. Cara masyarakat mentakrifkan dan menghargai kedudukan kanak-kanak bukan sahaja mempengaruhi sikap sosial, malah turut menentukan kekuatan dan keberkesanan kewajipan undang-undang untuk melindungi mereka.

Definisi Penderaan Kanak-Kanak

Menurut Seksyen 17(1) Akta Kanak-Kanak 2001, penderaan kanak-kanak dirujuk melalui konsep kanak-kanak yang memerlukan pemeliharaan dan perlindungan. Akta tersebut memperuntukkan bahawa seseorang kanak-kanak dianggap memerlukan perlindungan apabila kanak-kanak itu telah mengalami atau berisiko besar mengalami penderaan fizikal, emosi atau

seksual; tidak mendapat penjagaan, makanan, tempat tinggal, pakaian, rawatan perubatan, penyeliaan atau perlindungan yang sewajarnya; serta tidak menerima penjagaan dan layanan yang mencukupi, atau terlibat dalam keadaan seperti ditinggalkan di jalan atau digunakan untuk tujuan mengemis.

Pertubuhan Kesihatan Sedunia (World Health Organization, WHO) pula menggunakan istilah yang lebih luas, iaitu *child maltreatment*, yang merangkumi sebarang bentuk penderaan atau penganiayaan terhadap kanak-kanak. Ini termasuk keganasan fizikal, layanan emosi yang memudaratkan, tingkah laku kasar, penderaan seksual, pengabaian, layanan tidak berperikemanusiaan atau eksploitasi yang boleh menjejaskan kesihatan, kelangsungan hidup, perkembangan atau maruah kanak-kanak, dan dilakukan oleh individu yang mempunyai kuasa, tanggungjawab atau kawalan ke atas kanak-kanak tersebut (WHO, 2024).

Objektif Kajian

Kajian ini dijalankan bagi menganalisis isu penderaan kanak-kanak di Malaysia daripada perspektif kesedaran masyarakat, faktor penyumbang, serta persepi terhadap keberkesanan kerangka perundangan sedia ada. Bagi mencapai tujuan tersebut, kajian ini menetapkan objektif seperti yang berikut:

Menganalisis Tahap Kesedaran Masyarakat terhadap Isu Penderaan Kanak-Kanak

Objektif ini bertujuan untuk menganalisis tahap kesedaran masyarakat terhadap isu penderaan kanak-kanak, khususnya berkaitan pengenalpastian tanda-tanda penderaan, tanggungjawab untuk membuat laporan, serta pengetahuan mengenai saluran pelaporan rasmi seperti Talian Kasih 15999.

Menganalisis Faktor-Faktor yang Menyumbang kepada Penderaan Kanak-Kanak

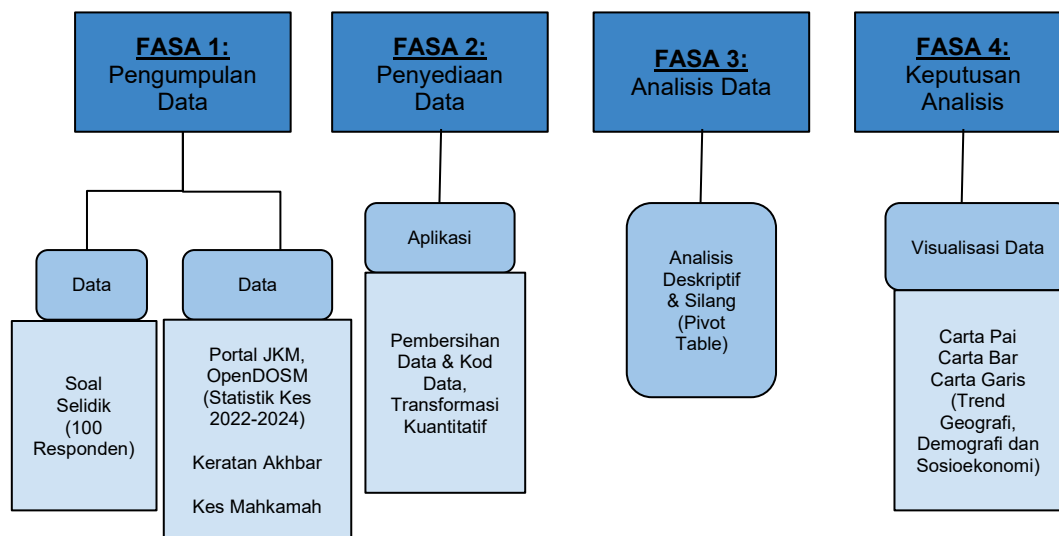
Objektif ini bertujuan untuk mengenal pasti dan menganalisis faktor-faktor utama yang menyumbang kepada berlakunya penderaan kanak-kanak berdasarkan persepsi masyarakat, termasuk faktor sosioekonomi, konflik keluarga, penyalahgunaan dadah, masalah kesihatan mental dan kelemahan institusi sokongan.

Menilai Persepsi Terhadap Keberkesanan Kerangka Perundangan serta Mencadangkan Penambahbaikan Undang-Undang dan Dasar

Objektif ini bertujuan untuk menilai persepsi terhadap keberkesanan kerangka perundangan sedia ada, khususnya Akta Kanak-Kanak 2001 (Akta 611), dalam melindungi kanak-kanak daripada penderaan serta mengenal pasti kelemahan yang wujud dalam aspek penguatkuasaan dan pelaporan. Berdasarkan analisis tersebut, kajian ini turut mencadangkan penambahbaikan terhadap undang-undang dan dasar, termasuk memperkukuh mekanisme pelaporan mandatori (*mandatory reporting*), meningkatkan keberkesanan penguatkuasaan, dan memperkukuh perlindungan undang-undang terhadap kanak-kanak.

Metodologi Kajian

Kajian ini melaksanakan metodologi kajian seperti dalam Rajah 1 yang tersusun bagi memastikan objektif analisis dapat dicapai dengan sistematik melalui pengisian empat fasa utama. Rangka kerja metodologi ini dimulakan dengan fasa pengumpulan data, yang kemudiannya diikuti oleh fasa penyediaan data, fasa analisis data dan diakhiri dengan fasa keputusan analisis. Pembahagian fasa-fasa ini penting bagi menjamin aliran kerja kajian bergerak secara linear dan berstruktur, bermula daripada pencarian maklumat mentah sehinggalah kepada penzahiran hasil kajian yang hujah-hujahnya boleh dipercayai serta disokong oleh bukti empirikal.

Rajah 1: Ringkasan Metodologi Kajian

Data Primer dan Data Sekunder

Pada fasa pertama iaitu pengumpulan data, kajian ini membahagikan corak pencarian maklumat kepada data primer dan data sekunder. Data primer dijana melalui kaedah pengedaran borang soal selidik secara dalam talian (Google Forms) kepada komuniti awam untuk mendapatkan data kuantitatif. Manakala bagi instrumen data sekunder pula, maklumat statistik makro akan diekstrak secara rasmi daripada pangkalan data Jabatan Kebajikan Masyarakat (JKM) serta portal OpenDOSM bagi mendapatkan angka kes tahunan yang sah mengikut pecahan demografi dan negeri.

Data Analisis

Fasa kedua dan ketiga membabitkan proses penyediaan data dan analisis data yang digerakkan secara digital bagi memastikan ketepatan output. Seterusnya pada fasa penyediaan data, semua maklumat yang telah berjaya dikumpulkan daripada instrumen primer dan sekunder akan dimasukkan ke dalam sistem pangkalan data menggunakan aplikasi MS-Excel. Penggunaan perisian ini bertujuan untuk memudahkan proses pembersihan data, pengkodan skala jawapan dan penyusunan silang pembolehubah. Sejurus selepas data tersebut sedia, fasa analisis data akan dilaksanakan secara deskriptif bagi menghitung kekerapan, peratusan dan kecenderungan memusat untuk melihat hubung kait antara faktor sosioekonomi dengan tahap kesedaran komuniti.

Fasa terakhir dalam metodologi kajian ini tertumpu kepada fasa keputusan analisis, di mana semua data yang telah diproses secara deskriptif akan diterjemahkan ke dalam bentuk visualisasi yang mudah difahami. Hasil dapatan kajian akan dizahirkan secara rasmi melalui visualisasi carta pai bagi menunjukkan unjuran peratusan tahap kesedaran masyarakat, serta carta bar untuk mempamerkan pecahan faktor utama penderaan. Keputusan analisis akhir yang dipersembahkan melalui medium visual grafik ini bukan sahaja diharapkan berfungsi sebagai rumusan statistik kajian, malah diharapkan dapat dimanfaatkan sebagai asas utama dalam memastikan kewajipan pelaporan kes penderaan kanak-kanak dapat direalisasikan.

Hasil Kajian Dan Perbincangan

Objektif 1: Menganalisis Tahap Kesedaran Masyarakat terhadap Isu Penderaan Kanak-Kanak

Hasil Kajian

Bagi mencapai objektif pertama kajian, satu analisis silang telah dijalankan antara tahap pendidikan tertinggi responden dengan tahap kesedaran mereka terhadap kewujudan, fungsi dan prosedur penggunaan Talian Kasih 15999 sebagai saluran rasmi pelaporan kes penderaan kanak-kanak. Analisis ini bertujuan mengenal pasti sama ada latar belakang pendidikan mempengaruhi tahap literasi masyarakat terhadap mekanisme pelaporan yang disediakan oleh kerajaan.

Tahap kesedaran diukur menggunakan Skala Likert lima mata, bermula daripada skor 1 (Sangat Tidak Tahu) hingga skor 5 (Sangat Tahu). Dapatan analisis silang ditunjukkan dalam Jadual 1.

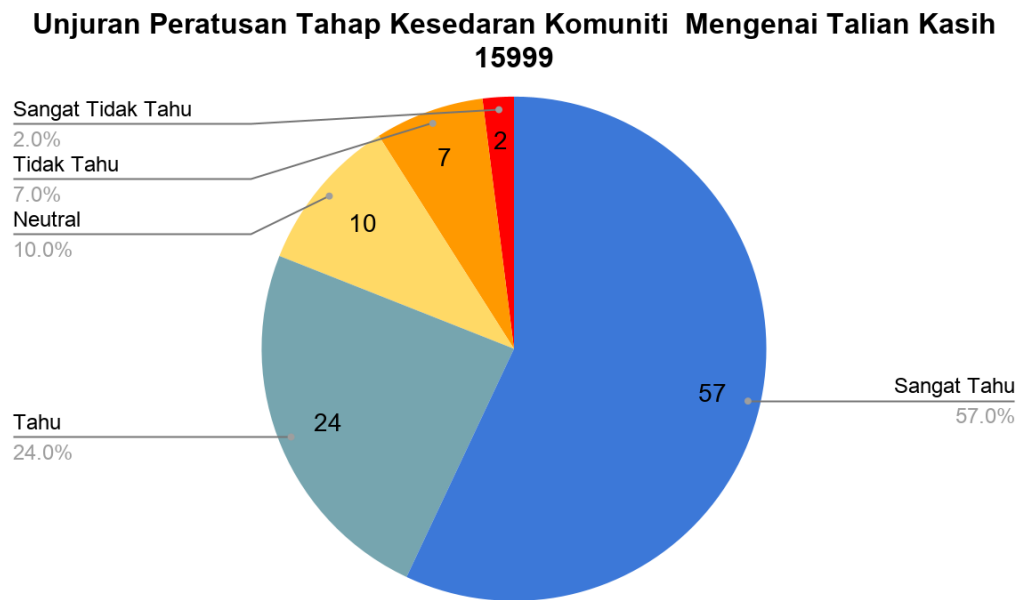
Jadual 1: Analisis Silang antara Tahap Pendidikan dan Min Kesedaran Talian Kasih 15999

Tahap Pendidikan Tertinggi	Bilangan Responden (N)	Purata Min Kesedaran Talian Kasih 15999
Pascasiswazah (Sarjana/PhD)	12	5.00
STPM / Sijil / Diploma	36	4.22
SPM / Setaraf	17	4.18
Ijazah Sarjana Muda	35	4.11
Jumlah Keseluruhan / Purata Makro	100	4.27

Sumber: Data Primer/Google Forms

Berdasarkan Jadual 1, purata keseluruhan kesedaran responden terhadap Talian Kasih 15999 adalah tinggi dengan nilai min 4.27. Responden yang mempunyai kelayakan pascasiswazah mencatatkan skor min tertinggi iaitu 5.00, diikuti oleh responden berkelulusan STPM/Diploma (4.22), SPM (4.18) dan Ijazah Sarjana Muda (4.11).

Bagi melengkapi analisis tersebut, taburan tahap kesedaran responden turut divisualisasikan melalui Rajah 2.

Rajah 2: Unjuran Peratusan Tahap Kesedaran Komuniti Mengenai Talian Kasih 15999

Sumber: *Data Primer/Google Forms*

Rajah 2 menunjukkan bahawa sebanyak 57% responden menyatakan mereka sangat mengetahui kewujudan serta fungsi Talian Kasih 15999, manakala 24% lagi menyatakan mereka mengetahui saluran tersebut. Walau bagaimanapun, masih terdapat 19% responden yang memberikan respons neutral atau menyatakan tidak mengetahui fungsi sebenar talian tersebut.

Secara keseluruhannya, dapatan ini menunjukkan bahawa majoriti masyarakat mempunyai kesedaran yang baik mengenai kewujudan Talian Kasih 15999. Namun demikian, masih terdapat sebahagian masyarakat yang belum memahami secara menyeluruh prosedur pelaporan dan mekanisme mendapatkan bantuan melalui saluran tersebut.

Perbincangan

Dapatan ini secara langsung menjawab objektif pertama kajian, iaitu menganalisis tahap kesedaran masyarakat terhadap isu penderaan kanak-kanak, khususnya berkaitan pengetahuan mengenai saluran pelaporan rasmi. Walaupun tahap kesedaran keseluruhan berada pada tahap tinggi, kewujudan hampir satu perlima responden yang masih tidak benar-benar memahami fungsi Talian Kasih 15999 menunjukkan bahawa pengetahuan masyarakat masih belum menyeluruh.

Penemuan ini menunjukkan bahawa kesedaran terhadap kewujudan sesuatu saluran pelaporan tidak semestinya diterjemahkan kepada kefahaman tentang cara menggunakannya. Dalam situasi sebenar, seseorang mungkin mengetahui bahawa Talian Kasih 15999 wujud, namun masih tidak pasti jenis kes yang boleh dilaporkan, prosedur membuat laporan, tahap kerahsiaan

identiti pelapor atau tindakan susulan yang akan diambil oleh pihak berkuasa. Kekurangan kefahaman sedemikian boleh menyebabkan masyarakat memilih untuk tidak membuat laporan walaupun mengesyaki berlakunya penderaan.

Dapatan ini selari dengan kajian Feng dan Levine (2005) yang mendapati majoriti responden tidak pernah membuat laporan penderaan kanak-kanak kerana kurang pengetahuan mengenai tanda-tanda penderaan serta prosedur pelaporan. Penemuan tersebut menunjukkan bahawa peningkatan kesedaran semata-mata tidak mencukupi sekiranya masyarakat tidak diberikan latihan dan pendidikan yang membolehkan mereka bertindak secara yakin apabila berhadapan dengan situasi sebenar.

Dalam konteks Malaysia, dapatan kajian ini turut menyokong keperluan memperkukuhkan usaha pendidikan awam yang bukan sahaja mempromosikan kewujudan Talian Kasih 15999, malah memberi penjelasan yang lebih komprehensif mengenai proses pelaporan, perlindungan undang-undang kepada pelapor serta tindakan susulan yang akan diambil oleh pihak berkuasa. Pendekatan sedemikian penting bagi memastikan masyarakat bukan sekadar mengetahui kewujudan saluran pelaporan tersebut, bahkan mempunyai keyakinan untuk menggunakannya apabila mengesan sebarang bentuk penderaan kanak-kanak.

Selain itu, walaupun responden berpendidikan tinggi mencatatkan skor kesedaran yang lebih tinggi, perbezaan skor antara kategori pendidikan tidak begitu ketara. Keadaan ini menunjukkan bahawa akses kepada maklumat berkaitan perlindungan kanak-kanak tidak seharusnya bergantung kepada tahap pendidikan semata-mata, sebaliknya memerlukan pendekatan pendidikan awam yang lebih inklusif agar semua lapisan masyarakat mempunyai tahap literasi yang setara mengenai mekanisme pelaporan penderaan.

Keunikan dan kebaharuan (*novelty*) kajian ini terletak pada penemuan empirikal mengenai 'jurang antara pengetahuan dengan tindakan' (*know-do gap*) dalam kalangan masyarakat Malaysia. Walaupun tahap kesedaran terhadap Talian Kasih 15999 berada pada tahap tinggi (min 4.27), ia tidak secara automatik menterjemahkan kesediaan masyarakat untuk bertindak akibat wujudnya halangan psikososial seperti ketakutan implikasi undang-undang dan budaya tidak mahu campur tangan. Berbeza dengan kajian lepas yang lebih menumpukan kepada tahap kesedaran secara am, kajian ini secara unik membuktikan bahawa kelemahan peruntukan diskresi Seksyen 29A Akta Kanak-Kanak 2001 (Akta 611) yang hanya menggalakkan dan bukannya mewajibkan pelaporan bagi orang awam menjadi punca utama yang mengekalkan 'kawasan kelabu' atau *grey area* ini.

Objektif 2: Menganalisis Faktor-Faktor yang Menyumbang kepada Penderaan Kanak-Kanak

Hasil Kajian

Bagi memenuhi objektif kedua, kajian ini meneliti persepsi komuniti terhadap faktor-faktor utama yang mendorong kepada berlakunya pencabulan hak dan penderaan kanak-kanak dalam persekitaran domestik. Kajian menganalisis pandangan dan persepsi 100 responden terhadap faktor-faktor sistemik mahupun domestik yang dikesan menjadi pencetus utama kepada berlakunya keganasan fizikal dan emosi terhadap kanak-kanak. Data kecenderungan memusat (skor min) bagi faktor pelaku dan faktor ekonomi diringkaskan melalui struktur Jadual 2 berikut:

Jadual 2: Taburan Skor Min Persepsi Komuniti Terhadap Faktor Penderaan

Pernyataan Faktor / Punca Penderaan	Skor Min (1.00 - 5.00)	Tahap
Faktor Pelaku orang terdekat (ibu bapa/penjaga)	4.45	Tinggi
Faktor ekonomi	4.39	Tinggi

Sumber: Data Primer/Google Forms

Dapatan empirikal menunjukkan masyarakat sangat bersetuju bahawa institusi keluarga dan rumah yang sepatutnya menjadi zon selamat, kini bertukar menjadi lokasi berisiko tinggi. Kenyataan bahawa penderaan sering dilakukan oleh orang terdekat mencatatkan min setinggi 4.45. Selari dengan itu, isu sistemik seperti tekanan kewangan dan bebanan ekonomi keluarga diiktiraf secara signifikan oleh masyarakat sebagai faktor pemerkasa (*trigger factor*) berlakunya keganasan domestik terhadap kanak-kanak dengan catatan min 4.39.

Bagi mengupas objektif kedua ini dengan lebih mendalam, satu analisis silang seperti dalam Jadual 3 telah dijalankan antara negeri kediaman semasa responden dengan persepsi mereka terhadap impak tekanan kewangan sebagai punca utama penderaan kanak-kanak.

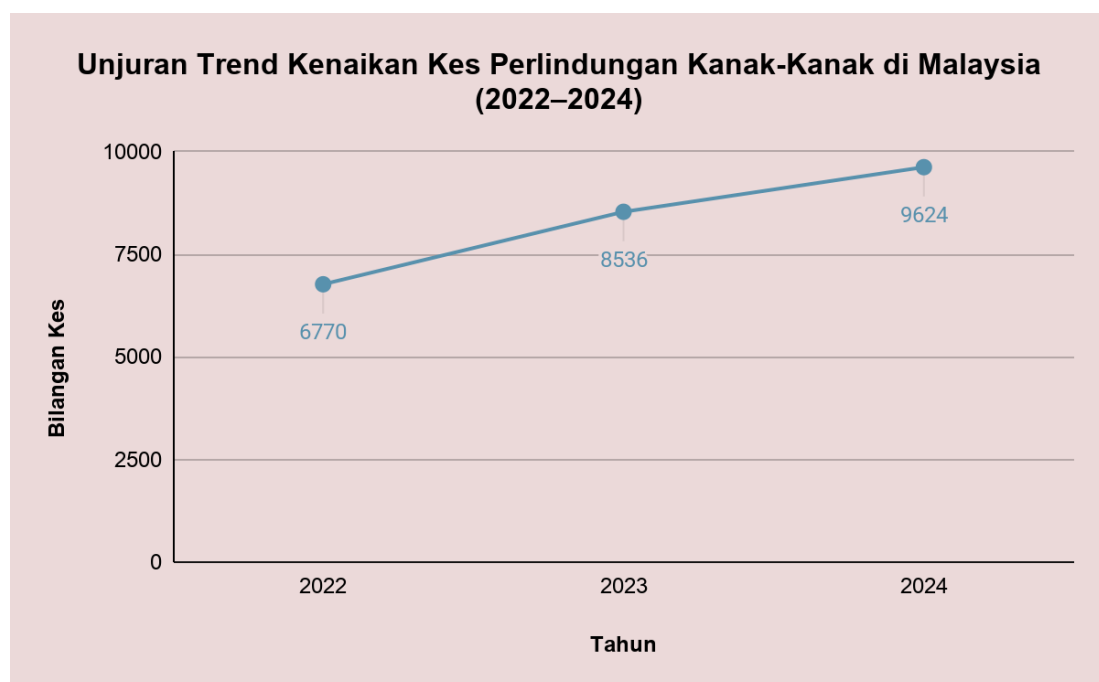
Jadual 3: Analisis Silang Negeri Kediaman Menyilang Purata Skor Persepsi Faktor Ekonomi

Negeri Kediaman Semasa	Bilangan Responden (N)	Purata Skor Min (1.00 - 5.00)	Kategori Hubung Kait Geografi
Wilayah Persekutuan (KL/Putrajaya)	7	4.43	Urban / Kos Sara Hidup Tinggi
Pulau Pinang	11	4.45	Urban / Industri & Padat
Selangor	9	4.33	Urban / Pusat Ekonomi Utama
Melaka & Sarawak	14	4.71	Bandar Membangun
Kedah & Perlis	12	4.58	Luar Bandar / Peluang Kerja Terhad
Purata Makro Sektor Ekonomi	100	4.39	Tahap Interpretasi: Tinggi

Sumber: Data Primer/Google Forms

Hasil analisis silang menunjukkan bahawa semua kumpulan negeri mencatatkan skor min melebihi 4.30, sekali gus menggambarkan persepsi yang konsisten bahawa tekanan ekonomi merupakan antara faktor penting yang menyumbang kepada penderaan kanak-kanak. Responden dari Melaka dan Sarawak mencatatkan skor min tertinggi iaitu 4.71, diikuti Kedah dan Perlis (4.58), Pulau Pinang (4.45), Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur dan Putrajaya (4.43) serta Selangor (4.33). Secara keseluruhannya, purata makro bagi faktor ekonomi ialah 4.39, yang menunjukkan tahap persetujuan yang tinggi tanpa mengira lokasi kediaman responden.

Selain data soal selidik, kajian ini turut menggabungkan analisis data sekunder daripada Jabatan Kebajikan Masyarakat (JKM) bagi meneliti trend semasa kes perlindungan kanak-kanak di Malaysia.

Rajah 3: Unjuran Trend Kenaikan Kes Perlindungan Kanak-Kanak di Malaysia (2022–2024)

Sumber: Pangkalan Data Jabatan Kebajikan Masyarakat (JKM), Diadaptasi daripada Laporan Statistik Tahunan (2022–2024).

Rajah 3 memperlihatkan trend peningkatan jumlah kes perlindungan kanak-kanak yang direkodkan antara tahun 2022 hingga 2024. Walaupun data ini tidak membuktikan secara langsung bahawa tekanan ekonomi menjadi penyebab utama kepada peningkatan kes tersebut, trend yang meningkat menunjukkan bahawa isu penderaan kanak-kanak masih merupakan cabaran yang serius dan memerlukan perhatian berterusan daripada semua pihak.

Dapatan kajian ini turut membuka ruang kepada penerokaan faktor baharu yang memerlukan penelitian lanjut, khususnya impak 'tekanan kos sara hidup bandar' (*urban cost-of-living stress*) terhadap kestabilan psikososial keluarga di kawasan bandar membangun (seperti Melaka dan Sarawak yang mencatatkan min tertinggi 4.71). Faktor baharu ini menunjukkan bahawa cabaran ekonomi bandar bukan sekadar isu kewangan, tetapi bertindak sebagai pemangkin kepada keletihan emosi ibu bapa (*parental burnout*). Oleh itu, kajian lanjut secara inferensi dan

kualitatif amat diperlukan untuk menguji bagaimana dinamik tekanan ekonomi bandar ini berinteraksi dengan faktor kesihatan mental serta penyalahgunaan bahan terlarang dalam mendorong risiko penderaan domestik.

Perbincangan

Dapatan ini secara langsung menjawab objektif kedua kajian, iaitu mengenal pasti faktor-faktor yang menyumbang kepada penderaan kanak-kanak berdasarkan persepsi masyarakat. Penemuan menunjukkan bahawa responden menganggap institusi keluarga merupakan persekitaran yang paling berisiko kepada kanak-kanak apabila penderaan dilakukan oleh individu yang sepatutnya bertanggungjawab menjaga dan melindungi mereka. Persepsi ini selaras dengan realiti semasa di Malaysia, di mana sebahagian besar kes penderaan yang dilaporkan melibatkan ibu bapa, penjaga atau ahli keluarga sendiri. Keadaan ini menunjukkan bahawa rumah, yang sepatutnya menjadi tempat paling selamat bagi kanak-kanak, boleh bertukar menjadi lokasi utama berlakunya penderaan apabila wujud kegagalan dalam institusi kekeluargaan.

Selain itu, tekanan ekonomi turut dikenal pasti sebagai antara faktor penting yang dipercayai menyumbang kepada penderaan kanak-kanak. Walaupun kajian ini hanya menilai persepsi masyarakat dan bukan hubungan sebab-akibat secara empirikal, dapatan tersebut menggambarkan bahawa masyarakat melihat tekanan kewangan sebagai faktor yang mampu meningkatkan konflik rumah tangga, tekanan emosi ibu bapa serta risiko pengabaian terhadap anak-anak. Persepsi ini selaras dengan teori tekanan keluarga (Family Stress Theory), yang menjelaskan bahawa tekanan ekonomi boleh mengganggu kesejahteraan psikologi ibu bapa sehingga meningkatkan risiko berlakunya tingkah laku agresif, kecuaian atau pengabaian terhadap kanak-kanak.

Penemuan ini turut menyokong kajian oleh Mahyut et al. (2023) yang melaporkan bahawa kebanyakan kes penderaan di Malaysia berlaku dalam lingkungan keluarga dan melibatkan individu yang mempunyai hubungan rapat dengan mangsa. Dapatan ini juga konsisten dengan laporan Pertubuhan Kesihatan Sedunia (WHO) yang menyatakan bahawa penderaan kanak-kanak lazimnya berlaku dalam persekitaran yang dianggap selamat oleh mangsa, sekali gus menyebabkan kes tersebut sukar dikesan oleh pihak luar. Oleh itu, penekanan terhadap peranan masyarakat dalam mengesan tanda-tanda awal penderaan menjadi semakin penting kerana mangsa sering tidak mempunyai peluang untuk mendapatkan bantuan sendiri.

Analisis silang mengikut negeri pula menunjukkan bahawa persepsi terhadap faktor ekonomi adalah tinggi tanpa mengira lokasi kediaman responden. Hal ini menggambarkan bahawa masyarakat melihat tekanan ekonomi sebagai isu nasional dan bukannya masalah yang hanya tertumpu kepada kawasan bandar atau luar bandar. Walaupun terdapat sedikit perbezaan skor min antara negeri, perbezaan tersebut adalah kecil dan tidak menunjukkan jurang persepsi yang ketara. Keadaan ini menunjukkan bahawa tekanan kos sara hidup, ketidakstabilan pendapatan serta cabaran ekonomi keluarga diiktiraf secara meluas sebagai faktor yang berpotensi meningkatkan risiko penderaan kanak-kanak.

Walau bagaimanapun, dapatan ini perlu ditafsirkan dengan berhati-hati kerana ia mencerminkan persepsi responden dan bukannya bukti bahawa tekanan ekonomi merupakan penyebab langsung kepada penderaan. Terdapat kemungkinan faktor-faktor lain seperti penyalahgunaan dadah, masalah kesihatan mental, konflik rumah tangga, kurangnya

kemahiran keibubapaan serta kelemahan sistem sokongan sosial turut memainkan peranan yang signifikan. Oleh itu, usaha menangani penderaan kanak-kanak tidak boleh hanya tertumpu kepada aspek ekonomi semata-mata, sebaliknya memerlukan pendekatan yang lebih menyeluruh melalui pengukuhan institusi keluarga, peningkatan akses kepada sokongan psikososial, pendidikan keibubapaan serta mekanisme intervensi awal yang lebih berkesan.

Secara keseluruhannya, dapatan bagi objektif kedua menunjukkan bahawa masyarakat bukan sahaja mengiktiraf penderaan kanak-kanak sebagai isu yang berpunca daripada tingkah laku individu, malah turut melihatnya sebagai masalah sosial yang dipengaruhi oleh tekanan ekonomi dan kelemahan institusi kekeluargaan. Penemuan ini mengukuhkan keperluan kepada pendekatan perlindungan kanak-kanak yang bersifat multidisiplin dengan menggabungkan reformasi perundangan, dasar kebajikan sosial serta pendidikan masyarakat bagi mengurangkan faktor-faktor risiko yang mendorong kepada berlakunya penderaan.

Objektif 3: Menilai Persepsi Terhadap Keberkesanan Kerangka Perundangan serta Mencadangkan Penambahbaikan Undang-Undang dan Dasar

Objektif terakhir adalah untuk menilai persepsi terhadap keberkesanan kerangka perundangan sedia ada dalam melindungi kanak-kanak daripada penderaan serta mengenal pasti tahap sokongan masyarakat terhadap cadangan reformasi dasar, khususnya pelaksanaan kewajipan pelaporan mandatori (*mandatory reporting*). Penilaian dibuat berdasarkan beberapa pernyataan berkaitan keberkesanan undang-undang semasa, peranan masyarakat dalam pelaporan, keyakinan terhadap sistem pelaporan serta cadangan pindaan undang-undang.

Jadual 4: Taburan Skor Min Bagi Keperluan Reformasi Dasar dan Respons Komuniti

Pernyataan Reformasi Dasar dan Respons Komuniti	Purata Skor Min (1.00 - 5.00)	Kategori Hubung Kait Geografi
Kewajipan melapor oleh ahli keluarga, penjaga dan pegawai perubatan di bawah undang-undang semasa.	4.33	Tinggi
Peranan jiran tetangga sebagai "mata dan telinga" pihak berkuasa.	4.64	Sangat Tinggi
Kesediaan melaporkan kes syak wasangka penderaan melibatkan anak jiran tanpa ragu-ragu.	4.55	Sangat Tinggi
Keperluan pindaan undang-undang bagi mewajibkan pelaporan (<i>mandatory reporting</i>) seluruh masyarakat.	4.52	Sangat Tinggi
Keyakinan terhadap kerahsiaan identiti dan maklumat peribadi pengadu oleh pihak berkuasa.	4.45	Tinggi

Sumber: Data Primer/Google Forms

Berdasarkan Jadual 4, semua pernyataan memperoleh skor min yang tinggi melebihi 4.30, menunjukkan tahap persetujuan yang sangat positif dalam kalangan responden. Pernyataan berkaitan peranan jiran sebagai "mata dan telinga" pihak berkuasa mencatatkan skor min tertinggi iaitu 4.64, diikuti kesediaan melaporkan kes penderaan melibatkan anak jiran (4.55) serta cadangan supaya kerajaan mewajibkan pelaporan penderaan kanak-kanak kepada seluruh masyarakat (4.52). Di samping itu, responden turut menunjukkan tahap keyakinan yang tinggi terhadap aspek kerahsiaan identiti pelapor dengan skor min 4.45.

Bagi meneliti sama ada sokongan terhadap pelaporan mandatori dipengaruhi oleh faktor umur, analisis silang turut dijalankan antara kumpulan umur responden dengan tahap persetujuan mereka terhadap cadangan pindaan undang-undang tersebut.

Jadual 5: Analisis Silang Profil Umur Menyilang Sokongan Terhadap Dasar *Mandatory Reporting*

Kumpulan Umur Responden	Bilangan Responden (N)	Purata Tahap Persetujuan
18 - 24 tahun	18	4.44
25 - 34 tahun	21	4.62
35 - 44 tahun	23	4.48
45 - 54 tahun	15	4.53
55 tahun ke atas	23	4.52
Purata Makro	100	4.52

Sumber: *Data Primer/Google Forms*

Jadual 5 menunjukkan bahawa semua kumpulan umur memberikan tahap persetujuan yang tinggi terhadap cadangan pelaksanaan pelaporan mandatori, dengan purata keseluruhan sebanyak 4.52. Golongan berumur 25 hingga 34 tahun mencatatkan skor min tertinggi iaitu 4.62, diikuti kumpulan umur 45 hingga 54 tahun (4.53), 55 tahun ke atas (4.52), 35 hingga 44 tahun (4.48) dan 18 hingga 24 tahun (4.44). Walaupun terdapat sedikit variasi antara kumpulan umur, keseluruhannya menunjukkan bahawa sokongan terhadap reformasi undang-undang adalah konsisten merentasi semua lapisan generasi.

Secara keseluruhannya, dapatan ini menunjukkan bahawa masyarakat bukan sahaja bersedia memainkan peranan yang lebih aktif dalam melindungi kanak-kanak daripada penderaan, malah turut menyokong pengukuhan kerangka perundangan melalui pelaksanaan kewajipan pelaporan yang lebih menyeluruh.

Perbincangan

Dapatan ini secara langsung menjawab objektif ketiga kajian, iaitu menilai persepsi terhadap keberkesanan kerangka perundangan sedia ada serta mengenal pasti keperluan penambahbaikan dasar bagi memperkukuh perlindungan kanak-kanak di Malaysia. Sokongan yang tinggi terhadap pelaksanaan kewajipan melapor menunjukkan bahawa masyarakat

berpendapat tanggungjawab melindungi kanak-kanak tidak seharusnya terhad kepada golongan profesional seperti pegawai perubatan atau penyedia perkhidmatan penjagaan kanak-kanak, sebaliknya perlu diperluaskan kepada seluruh anggota masyarakat.

Selain itu, skor min yang tinggi bagi peranan jiran sebagai "mata dan telinga" pihak berkuasa serta kesediaan melaporkan kes penderaan melibatkan anak jiran menunjukkan berlakunya perubahan persepsi masyarakat terhadap perlindungan kanak-kanak. Dapatan ini mencerminkan bahawa masyarakat semakin menerima konsep tanggungjawab kolektif (*collective responsibility*) dalam melindungi kanak-kanak dan tidak lagi menganggap penderaan sebagai urusan dalaman keluarga semata-mata. Penemuan ini berbeza dengan kajian Feng dan Levine (2005), yang mendapati majoriti responden enggan melaporkan kes penderaan kerana kekurangan pengetahuan, ketakutan dan kebimbangan terhadap implikasi pelaporan.

Walau bagaimanapun, kesediaan masyarakat untuk membuat laporan perlu disokong oleh kerangka perundangan yang lebih jelas. Pada masa ini, seksyen 29A Akta Kanak-Kanak 2001 hanya memperuntukkan bahawa mana-mana individu *boleh* memberikan maklumat kepada Pelindung apabila mengesyaki berlakunya penderaan atau pengabaian. Peruntukan yang bersifat diskresi ini tidak mewujudkan kewajipan statutori kepada orang awam untuk melaporkan kes penderaan, sekali gus berpotensi mengehadkan keberkesanan intervensi awal. Sehubungan itu, dapatan kajian ini memberikan justifikasi empirikal terhadap keperluan mereformasi Akta Kanak-Kanak 2001 melalui pelaksanaan kewajipan pelaporan yang lebih menyeluruh. Namun demikian, reformasi tersebut perlu disertai dengan perlindungan undang-undang kepada pelapor, termasuk jaminan kerahsiaan identiti dan imuniti bagi laporan yang dibuat dengan niat baik, di samping usaha pendidikan awam bagi meningkatkan kefahaman masyarakat mengenai prosedur pelaporan.

Secara keseluruhannya, penemuan bagi objektif ketiga menunjukkan bahawa masyarakat Malaysia bukan sahaja bersedia memainkan peranan yang lebih aktif dalam melindungi kanak-kanak, malah turut menyokong pengukuhan kerangka perundangan melalui pelaksanaan *mandatory reporting*. Dapatan ini mengukuhkan cadangan bahawa reformasi Akta Kanak-Kanak 2001 merupakan langkah yang wajar bagi memperkukuh sistem perlindungan kanak-kanak dan meningkatkan keberkesanan intervensi awal terhadap kes penderaan.

Berdasarkan keseluruhan dapatan kajian, beberapa cadangan penambahbaikan boleh dipertimbangkan bagi memperkukuh sistem perlindungan kanak-kanak di Malaysia. Pertama, kerajaan disarankan meneliti keperluan untuk meminda Akta Kanak-Kanak 2001 dengan memperluaskan kewajipan pelaporan (*mandatory reporting*) kepada individu yang mempunyai alasan munasabah untuk mengesyaki berlakunya penderaan atau pengabaian kanak-kanak. Reformasi ini penting bagi memastikan tindakan intervensi dapat dilaksanakan pada peringkat awal serta mengurangkan risiko penderaan berterusan yang tidak dilaporkan.

Selain itu, pelaksanaan kewajipan pelaporan perlu disokong dengan mekanisme perlindungan undang-undang yang komprehensif kepada pelapor. Perlindungan seperti jaminan kerahsiaan identiti, imuniti terhadap tindakan undang-undang bagi laporan yang dibuat dengan niat baik (*good faith reporting*), serta perlindungan daripada sebarang bentuk ugutan atau tindakan balas adalah penting bagi meningkatkan keyakinan masyarakat untuk melaksanakan tanggungjawab pelaporan tanpa rasa takut.

Dapatan kajian juga menunjukkan bahawa walaupun tahap kesedaran masyarakat terhadap Talian Kasih 15999 adalah tinggi, masih terdapat sebahagian responden yang kurang memahami fungsi serta prosedur penggunaannya. Oleh itu, kerajaan melalui Jabatan Kebajikan Masyarakat, Kementerian Pembangunan Wanita, Keluarga dan Masyarakat serta agensi berkaitan perlu mempergiatkan kempen pendidikan awam yang memberi penekanan bukan sahaja kepada kewujudan saluran pelaporan, malah kepada kaedah membuat laporan, hak pelapor dan tindakan susulan yang akan diambil oleh pihak berkuasa. Pendekatan ini dapat meningkatkan keyakinan masyarakat untuk bertindak apabila mengesan sebarang bentuk penderaan terhadap kanak-kanak.

Di samping itu, usaha pencegahan penderaan kanak-kanak perlu dilaksanakan secara holistik dengan menangani faktor-faktor risiko yang dikenal pasti dalam kajian ini, khususnya tekanan ekonomi dan kelemahan institusi keluarga. Kerajaan disaran memperkukuh program sokongan kekeluargaan, pendidikan keibubapaan, intervensi kesihatan mental serta bantuan sosioekonomi kepada keluarga berisiko. Pendekatan ini mampu mengurangkan tekanan yang berpotensi menyumbang kepada berlakunya penderaan dan pengabaian kanak-kanak.

Akhir sekali, kajian lanjutan disarankan melibatkan saiz sampel yang lebih besar serta liputan responden yang lebih pelbagai, termasuk guru, pegawai perubatan, pekerja sosial, pegawai penguatkuasa dan badan bukan kerajaan yang terlibat secara langsung dalam perlindungan kanak-kanak. Kajian pada masa hadapan juga boleh menggunakan analisis inferensi bagi menguji hubungan antara faktor-faktor penyumbang dengan kecenderungan masyarakat untuk membuat laporan, sekali gus menghasilkan dapatan yang lebih kukuh sebagai asas kepada pembentukan dasar dan reformasi perundangan.

Kesimpulan

Secara keseluruhannya, kajian ini memberikan sumbangan berharga kepada literatur perlindungan kanak-kanak di Malaysia dengan mengetengahkan peranan kritikal masyarakat awam (jiran dan komuniti) serta kelemahan struktur perundangan sedia ada. Keunikan dapatan kajian ini membuktikan bahawa sokongan padu masyarakat terhadap pelaporan mandatori merupakan isyarat bersedia untuk bertukar daripada pemerhati pasif kepada pelindung aktif, sekiranya dibekalkan dengan perlindungan undang-undang yang utuh dan kewajipan statutori yang jelas.

Selain itu, kajian ini turut dijalankan bagi menganalisis tahap kesedaran masyarakat terhadap isu penderaan kanak-kanak, mengenal pasti faktor-faktor yang menyumbang kepada berlakunya penderaan, serta menilai persepsi terhadap keberkesanan kerangka perundangan sedia ada dalam melindungi kanak-kanak di Malaysia. Berdasarkan dapatan kajian, majoriti responden menunjukkan tahap kesedaran yang tinggi terhadap kewujudan Talian Kasih 15999 sebagai saluran pelaporan rasmi, namun masih terdapat sebahagian masyarakat yang kurang memahami fungsi dan prosedur penggunaannya. Selain itu, faktor pelaku yang terdiri daripada individu terdekat serta tekanan ekonomi dikenal pasti sebagai faktor utama yang dipercayai menyumbang kepada penderaan kanak-kanak. Kajian ini turut mendapati bahawa masyarakat memberikan sokongan yang tinggi terhadap usaha memperkukuh perlindungan kanak-kanak melalui pelaksanaan kewajipan pelaporan (*mandatory reporting*) serta penglibatan komuniti sebagai sebahagian daripada mekanisme perlindungan awal.

Dapatan ini menunjukkan bahawa perlindungan kanak-kanak memerlukan pendekatan yang lebih menyeluruh dan tidak boleh bergantung kepada penguatkuasaan undang-undang semata-mata. Sebaliknya, ia memerlukan kerjasama antara kerajaan, agensi penguatkuasa, institusi pendidikan, sektor kesihatan, badan bukan kerajaan serta masyarakat bagi membentuk sistem perlindungan yang lebih proaktif dan berkesan. Reformasi perundangan juga wajar dipertimbangkan bagi memastikan mekanisme pelaporan yang lebih jelas dan komprehensif dapat dilaksanakan selaras dengan perkembangan keperluan semasa serta kepentingan terbaik kanak-kanak.

Walau bagaimanapun, kajian ini mempunyai beberapa keterbatasan. Data yang diperoleh adalah berdasarkan persepsi seramai 100 orang responden dan tidak mewakili keseluruhan populasi masyarakat Malaysia. Di samping itu, kajian ini menggunakan analisis deskriptif yang menumpukan kepada taburan dan kecenderungan data tanpa menguji hubungan statistik antara pemboleh ubah. Oleh itu, dapatan kajian ini perlu ditafsirkan dalam konteks skop dan reka bentuk kajian yang digunakan.

Sehubungan itu, kajian pada masa hadapan disarankan melibatkan saiz sampel yang lebih besar dan lebih seimbang mengikut latar belakang demografi serta melibatkan kumpulan berkepentingan seperti guru, pegawai perubatan, pekerja sosial, pegawai penguatkuasa dan badan bukan kerajaan. Penggunaan analisis inferensi juga dicadangkan bagi menguji hubungan antara tahap kesedaran masyarakat, faktor-faktor penyumbang dan kecenderungan untuk membuat laporan, sekali gus menghasilkan bukti empirikal yang lebih kukuh bagi menyokong pembentukan dasar dan reformasi perundangan.

Bagi meluaskan dapatan kajian ini, kajian masa hadapan disarankan untuk meneliti beberapa faktor baharu yang muncul daripada analisis ini, antaranya: (1) pengaruh norma budaya tempatan (seperti stigma 'jaga tepi kain orang') terhadap halangan pelaporan kes penderaan, dan (2) keberkesanan mekanisme imuniti statutori dalam meningkatkan keyakinan pelapor awam. Penelitian mendalam terhadap faktor-faktor ini akan menyumbang kepada pembentukan model pelaporan mandatori yang lebih berkesan dan kontekstual bagi ekosistem perlindungan kanak-kanak di Malaysia.

Akhir sekali, diharapkan hasil kajian ini dapat menyumbang kepada pengembangan ilmu dalam bidang perlindungan kanak-kanak serta menjadi rujukan kepada pembuat dasar, penggubal undang-undang dan agensi berkaitan dalam memperkukuh sistem perlindungan kanak-kanak di Malaysia. Dengan kerjasama semua pihak serta penambahbaikan berterusan terhadap dasar, undang-undang dan kesedaran masyarakat, usaha membina persekitaran yang lebih selamat, responsif dan kondusif kepada kesejahteraan kanak-kanak diyakini dapat direalisasikan.

Penghargaan:	Penulis merakamkan setinggi-tinggi penghargaan kepada Universiti Kebangsaan Malaysia atas sokongan dan kemudahan yang diberikan sepanjang kajian ini dijalankan
Pernyataan Pembiayaan:	Kajian ini tidak menerima sebarang pembiayaan.
Pernyataan Konflik Kepentingan:	Penulis mengisytiharkan bahawa tiada konflik kepentingan berkaitan penerbitan kertas kerja ini. Semua penulis telah menyumbang kepada kajian ini dan telah meluluskan versi akhir manuskrip untuk penyerahan kepada Journal of Information System and Technology Management (JISTM).
Pernyataan Etika:	Penulis mengesahkan bahawa penyelidikan ini telah dijalankan selaras dengan prinsip integriti akademik dan piawaian etika penerbitan yang diterima umum terutama dalam mendapatkan persetujuan responden sebelum mereka menjawab soal selidik kajian.
Pernyataan Sumbangan Penulis:	Semua penulis telah menyumbang secara signifikan terhadap pembangunan manuskrip ini. Mohamad Taha Ijab dan Saifuddin Mohd bertanggungjawab terhadap pengkonsepan, metodologi dan penyeliaan keseluruhan kajian. Nazeem Jamaldin mengendalikan pengumpulan data, manakala Zamirul Asyraf menganalisis serta mentafsir dapatan kajian. Semua penulis telah menyumbang kepada sorotan literatur, penyediaan draf, dan semakan kritikal manuskrip. Semua penulis telah membaca dan meluluskan versi akhir manuskrip sebelum penyerahan.

Rujukan

- Antai, D., Braithwaite, P., & Clerk, G. (2016). Social determinants of child abuse: evidence of factors associated with maternal abuse from the Egypt demographic and health survey. *Journal of Injury and Violence Research*. <https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC4729331/>
- Bunyan, J. (2025). Child abuse cases rise in Perak: 705 in 2024, Kinta worst hit with 198 reports. *Malay Mail*. <https://www.malaymail.com/news/malaysia/2025/04/18/child-abuse-cases-rise-in-perak-705-in-2024-kinta-worst-hit-with-198-reports/173549>
- Bott, S., Valente, A., & Kilbane, T. (2017). *Preventing and Responding to Violence Against Children and Adolescents*. UNICEF. <https://www.unicef.org/media/83206/file/Violence-Against-Children-ToC.pdf>
- Casey, S., Crispin, V., Tassone, C., & Thompstone, G. (2014). *National child protection systems in the East Asia and Pacific region: A review and analysis of mappings and assessments*. ECPAT International & Child Frontiers Ltd.
- Feng, J.Y. & Levine, M. (2005). Factors associated with nurses' intention to report child abuse: A national survey of Taiwanese nurses. *Child Abuse and Neglect*, 29(7), 783-795. <https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S014521340500147X?via%3Dihub>
- K, K. (2023). The Unspeakable Tragedy of Zayn Rayyan: A Mirror to Our Collective Soul. *Malaysia Gazette*. <https://malaysiagazette.com/2023/12/13/the-unspeakable-tragedy-of-zayn-rayyan-a-mirror-to-our-collective-soul/>
- Lemiere, S. (2024). Commentary: Too many knew, too few acted in GISB child abuse scandal in Malaysia. *CNA*. <https://www.channelnewsasia.com/commentary/malaysia-child-abuse-scandal-gisb-children-orphans-foundlings-stateless-rights-4665351>
- Mahyut, S. M., Ting, Y. W., Xuang, C. M., Kar, C. S., Hui, L. T. S., & Saidi, S. B. M. (2023). Protecting Children's Lives: Unveiling Parental Responsibilities under Malaysian Law. In *Advances in Social Science, Education and Humanities Research/Advances in social science, education and humanities research* (pp. 217–240). https://doi.org/10.2991/978-2-38476-154-8_12
- Murray, L. (2022). What is a Child? Children's Ministry Basics. <https://childrensministrybasics.com/2022/07/26/what-is-a-child/>
- Ng, K. (2024). *Malaysia police rescue 402 minors in care homes over abuse claims*. BBC News. <https://www.bbc.com/news/articles/c62r2dk5ekgo>
- Ova. (2025). *KPWKM: 8 cases of child deaths, 34 cases of child abuse at child care centres from 2020 to 2024*. <https://ova.galencentre.org/kpwkm-8-cases-of-child-deaths-34-cases-of-child-abuse-at-child-care-centres-from-2020-to-2024/>
- Parmar, D. (2024). *Child neglect is criminal: The tragic case of Zayn Rayyan*. Xavier & Koh Partnership: Advocates & Solicitors. <https://www.xklaw.com.my/child-neglect-is-criminal-the-tragic-case-of-zayn-rayyan/>
- Singh, A. (2023). *Enhancing child protection in Malaysia*. CodeBlue. <https://codeblue.galencentre.org/2023/01/enhancing-child-protection-in-malaysia-dr-amar-singh-hss-et-al/>
- Springer, K. W., Sheridan, J., Kuo, D., & Carnes, M. (2003). The long-term health outcomes of childhood abuse. *Journal of General Internal Medicine*, 18(10), 864–870. <https://doi.org/10.1046/j.1525-1497.2003.20918.x>
- Stanford Encyclopedia of Philosophy. (2023). *The Philosophy of Childhood*. <https://plato.stanford.edu/entries/childhood/>

- Tan, A. (2025). *Malaysian PM Anwar Ibrahim's dilemma between power and reform - Australian Institute of International Affairs*.
<https://www.internationalaffairs.org.au/australianoutlook/malaysian-pm-anwar-ibrahims-dilemma-between-power-and-reform/>
- The Star. (2024). Over 1,000 child sexual abuse cases reported this year. *The Star*.
<https://www.thestar.com.my/news/nation/2024/11/29/over-1000-child-sexual-abuse-cases-reported-this-year>
- Tiyyagura, G. K., Gawel, M., Alphonso, A., Koziel, J., Bilodeau, K., & Bechtel, K. (2017). Barriers and facilitators to recognition and reporting of child abuse by prehospital providers. *Prehospital Emergency Care*, 21(1), 46–53.
<https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/27436455/>
- World Health Organization: WHO. (2024, November 5). *Child maltreatment*.
<https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/child-maltreatment>